

stikker denne Bemærkning, fordi jeg vil komme til at gjøre nogle Grinbringinger imod Forslagets Indhold og ønsker, at disse Grinbringinger maae blive sete og opfattede i det rette Lys, saavel af den ærede Forslagsstiller som af Thingets øvrige Medlemmer. Jeg er, som sagt, enig med Grundtanken i Forslaget, som er den, at det ikke gaaer an at lade Bestemmelserne i Loven af 19de Februar 1861 angaaende Fæsteforholdene uforandrede komme til Anvendelse i de Forhold, hvorom her er Tale, og jeg er navnlig enig deri, at det vilde være en Uretfærdighed, om Bestemmelserne i denne Lovs § 2 bleve anvendte saaledes, at det blev muligt for Besidderen af det Fæstegods, om hvilket her jo alene praktisk kan være Spørgsmaal, ved at bortselge de til 9 Gaarde hørende Fæstejorder til Brugerne, at berøbe Eieren af de Bygninger, hvortil den tiende Gaards Jord er henlagt, saa at sige hele Værdien af disse Bygninger med Grund og Have. Jeg erkjender, som sagt, at det vilde være uretfærdigt, om noget Saadant kunde skee, og jeg antager, at der er god Opfordring til at forhindre, at det skeer, forsaavidt man maatte have Anledning til at frygte for, at Loven af 19de Februar 1861 vilde kunne blive bragt i Anvendelse paa disse Forhold, og efter hvad der er blevet udtalt af den meget ærede Minister, er der jo Anledning til at antage dette. Jeg skal ikke disputere med den meget ærede Minister om, hvorvidt en saadan Fortolkning af Loven af 19de Februar 1861 vil være den rette eller ikke; naar Alt kommer Alt, vil Lovens endelige Fortolkning jo henhøre under Domstolene, hverken under Ministeren eller Rigsdagen. Jeg vil indrømme saa Meget, at Forstaaelsen af Loven, naar man holder sig til dens Ord, kan være tvivlsom. Det blev sagt under den Interpellation, som har givet Anledning til det nærværende Lovforslag, af den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts Bde Valgkreds (Jonnesbech), at man, dengang Loven af 19de Februar 1861 blev vedtagen, ikke tænkte paa, at den skulde komme til Anvendelse paa de særegne Forhold, hvorom her er Spørgsmaal. Jeg troer, at det ærede Medlem har fuldkommen Ret deri; men jeg maa dog tilføie, at det synes mig ikke, at denne Uttring af ham kan

være aldeles afgjørende, thi det var jo vel muligt, at Grunden til, at man ikke tænkte paa, at Loven af 19de Februar 1861 skulde komme til Anvendelse paa disse Forhold, var den, at man, dengang denne Lov var under Forhandling, overhovedet ikke havde Opmærksomheden henvendt derpaa, og dette skulde jeg være meest tilbøielig til at troe. Men hvad enten det nu forholder sig paa den ene eller paa den anden Maade, er det klart, at det efter Lovens Ord kan være tvivlsomt, om den ikke maa bringes til Anvendelse paa disse Forhold, og netop derfor, og fordi jeg er enig i, at det ikke maa skee, finder jeg, at der har været god Grund for den ærede Forslagsstiller til at fremkomme med sit Forslag. Naar jeg saaledes gaaer ind paa Lovforslagets Grundtanke, kan jeg imidlertid ikke være enig i Affattelsesmaaden, idet Forslaget formeentlig gaaer videre, end det egentlig tilfattede Formaal kræver, og videre end det i og for sig kunde anses at være ønskeligt. Det, som man vil forhindre, forhindres ganske vist ved Lovforslaget, men paa samme Tid, som Lovforslaget forbyder. Noget, som maa anses for uheldigt, kommer det ogsaa til at forhindre Noget, som man egentlig ikke vil forhindre, og man kommer til at gjøre det umuligt at opnaae andre. Diemed, som det kunde være ønskeligt at fremme. Jeg skal tillade mig noget nærmere at paavise dette. Lovforslaget gaaer ud paa, at Bestemmelserne i Lov af 19de Februar 1861 om nogle Forandringer i Fæstelovgivningen ikke skulde komme til Anvendelse paa de Fæstegaardsjorder, hvis Eiere ikke tillige eie de tilhørende Bygninger med Grund og Haveplads. Deraf vilde altsaa følge, at denne Lov af 19de Februar, hvis Lovforslaget vedtoges, ganske vilde tabe sin Betydning ligeoverfor de Jorder, hvorom der her praktisk er Spørgsmaal, — vi vide jo Alle, hvilke Forhold det angaaer, nemlig Fæsteforholdene paa Samsø. Loven af 19de Februar 1861 skulde altsaa ikke komme til Anvendelse paa Fæstejorderne paa Samsø, men deraf vilde følge, at den Ret, der i den nævnte Lovs § 3 er tilstaaet Voet efter den Fæstet, som dør inden Udløbet af 30 Aar fra Fæstekontraktens Indgaaelse, til at faae ligesaa mange tredivte Dele af den erlagte Indfæstningsfum, som der